

DE BRIEF AAN JUDAS

F.W. Grant

DE BRIEF AAN JUDAS

De numerieke structuur van de Schrift

De brief aan Judas

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2023
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

De brief van Judas	7
------------------------------	---

De brief van Judas

Wij zijn nu aangekomen bij wat, afgezien van de brieven die in het boek Openbaring zijn opgenomen - waarover wij in verband daarmee moeten spreken - de slotbrief van het Nieuwe Testament is. Deze heeft het karakter van een plechtige, want hij spreekt over het einde van de christelijke bedeling zelf, die in moreel opzicht reeds was aangebroken. Er waren er al die in het geheim de christelijke belijdenis waren binnengeslopen, terwijl zij de genade van God in wellust veranderden en de enige Meester en Heer, Jezus Christus, verloochenden. Zo waren er reeds de uitgetekende mensen, over wie Henoeh lang tevoren had geprofeteerd, dat de Heer zou komen met tienduizenden van Zijn heiligen om het oordeel over hen uit te voeren. Hun geschiedenis wordt hier van begin tot eind gegeven.

‘Zij zijn de weg van Kaïn ingeslagen’ (de weg van het natuurlijke ongeloof, ongeacht het beroep), hebben zich voor beloning overgegeven aan de dwaling van Bileam (het kerkelijk vertrek) en zijn omgekomen (hij spreekt hier ongetwijfeld profetisch, volgens de stijl van de oude profeten, die reeds voor zich zagen wat in feite nog niet had plaatsgevonden) - ‘omgekomen in de verloochening van Korach.’ Dit was het openlijk verzet tegen het goddelijk gezag in hen die het vertegenwoordigden: in Mozes’ tijd, verzet tegen hemzelf en Aäron; in de huidige tijd, verzet tegen Christus in het dubbele karakter dat in deze wordt vertegenwoordigd, van Koning en Priester. Judas spreekt dus van afvalligheid; weliswaar niet van die ene grote afvallige, die

zich pas openbaart als de dag des Heren ten volle is aangebroken, maar datgene wat leidt tot deze laatste vorm ervan, wanneer de Heer de Gemeente tot zich heeft genomen.

Er is ongetwijfeld iets bedoeld, zoals altijd, in de naam van hem die de brief schrijft - Judas of Juda, de naam van het hoofd van Israëls koninklijke stam, en dus van het koninkrijk Juda daarna, waaruit nu de Jood, zo genoemd, voortkomt. De naam is tot ons gekomen in de vreselijke geschiedenis van Juda (of Judas) Iskariot, de zoon des verderfs, zelf de vertegenwoordiger van de natie in haar verloochening van Christus, waarvoor zij thans wordt verworpen. Juda is hier echter 'de slaaf van Jezus Christus', zoals de natie in de komende dagen zal zijn; en als Jood, een gelovige Jood, lijkt hij hier getuige te zijn van de tweede afval van het belijdende volk van God, zoals hij ook getuige was van de eerste. Zijn vermelding van zichzelf als de broer van Jacobus, of Jacobus, verbindt hem nog meer met die twaalf stammen waartoe Jacobus zich richtte, door Judas niet meer duidelijk als zodanig aangeduid. De feitelijke band is voor het ogenblik verbroken, hoewel de suggestie ervan, zoals men kan zeggen, blijft bestaan. Hoe plechtig is een dergelijk verband hier! Te denken aan iemand die in zijn eigen leven deze dubbele afvalligheid voor zichzelf kon zien, de mens aldus volledig bewezen in zijn volkomen onbekwaamheid, alle hoop voor hem opgegeven, behalve in God!

Hier blijft de hoop alleen maar standvastiger, door de bevrijding van louter menselijke hoop. Alles wat in God blijft, zal noodzakelijkerwijs blijven; en zo schrijft Judas hier aan de geroepenen, 'geliefden van God, de Vader, en behouden in Jezus Christus'. Als geroepenen zijn zij behouden. God zou niet ontrouw kunnen zijn aan Zijn eigen

roeping, of Zijn liefdesdoelen ten opzichte van de voorwerpen ervan opgeven. Zijn verlossing heeft de volle zekerheid hiervan: ‘Genade aan u, en vrede, en liefde, zij vermenigvuldigd.’

Hij begint nu met hen te vertellen dat, terwijl zijn hart bezig was met het onderwerp van ‘het gemeenschappelijk heil’, en hij ‘alle ijver’ gaf om hen daarover te schrijven, hij dit moest afbreken om hen te vermanen ernstig te strijden ‘voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd’, dat nu in gevaar is. ‘Eens overgeleverd’ betekent eens voor altijd overgeleverd. Er mag niet van worden afgeweken, zelfs geen toevoeging, die het karakter ervan zou veranderen. Het geloof is nu compleet; het is niet alleen datgene wat de Heer op aarde heeft gesproken, maar datgene wat de Heilige Geest, overeenkomstig Zijn belofte, heeft toegevoegd als niet minder van Hem. ‘Ik heb u vele dingen te zeggen,’ zei Hij, ‘maar gij kunt ze nu niet dragen. Doch wanneer Hij, de Geest der waarheid, gekomen zal zijn, zal Hij u in alle waarheid leiden; want Hij zal van het Mijne nemen en het u tonen.’

Zij die willen luisteren naar de stem van de Heer in de evangeliën moeten dus noodzakelijkerwijs luisteren naar wat Hij beweert dat Zijn stem daarna is, zoals gegeven door de apostelen en profeten die door de Geest zijn opgewekt en gekwalificeerd, het getuigenis van Zijn volledige, volbrachte werk en de daaruit voortvloeiende heerlijkheid. Dit alles werd reeds in twijfel getrokken. Er waren ‘bepaalde mensen in het geheim binnengeslopen, mensen die van tevoren waren uitgetekend tot deze veroordeling’ (Judas verwijst duidelijk naar de profetie van Henoeh die hij daarna aanhaalt), ‘goddeloze personen, die de genade van God veranderden in wellust en hun enige Meester

en Heer verloochenden: 'de genade die zij in hun bezit hadden, maar die zij verdraaiden om hun eigen begeerten de vrije loop te laten, die uitbraken tegen het gezag van de Heer van Hem door wie alleen de genade tot de mensen kon komen.

Wij hebben reeds in Petrus en anderen dit karakter van de laatste dagen verklaard gezien. Het was niet louter dwaling, het dwalen van het verstand van de mensen, maar een geest van opstandigheid, de volledige weigering van het gezag door onaangepaste harten. Judas brengt hen daarom in herinnering, als degenen die al deze dingen eens hebben gekend: 'dat de Heer, die een volk uit het land Egypte heeft gered, daarna degenen die niet geloofden, heeft vernietigd;' en dat 'de engelen die hun rechtmatigheid niet hebben bewaard, maar hun eigen woonplaats hebben verlaten, houdt Hij in eeuwige ketenen onder de duisternis, tot het oordeel van de grote dag.' Petrus spreekt over hen als 'de engelen die gezondigd hebben'. Judas spreekt over hen als afvalligen die hun eigen woonplaats hebben verlaten - de plaats hebben verlaten die God hun in het begin had toegewezen.

Zo waren ook Sodom en Gomorra en de steden rondom, die hen imiteerden in de ongeremde wellustheid van een verdorven leven, tot voorbeeld gesteld, om als het ware voor de ogen van de mensen het oordeel te brengen waarvan het natuurlijk sprak - een oordeel van eeuwig vuur. Zo had God al een noodzakelijk getuigenis gegeven van datgene wat zich in de komende tijd op een vreselijker wijze zal openbaren. Desondanks volgden degenen waarover Judas spreekt roekeloos precies dezelfde weg. Door hun dromen, als degenen die de waarheid van God hadden verloren, zichzelf rechtvaardigend in de verbeelding van hun eigen hart, verontreinigden zij het vlees,

verachtten zij de heerschappij en gingen zij tekeer tegen waardigheden. Hij brengt een opmerkelijk voorbeeld naar voren als getuigenis tegen dit schelden, toen zelfs Michaël de aartsengel, strijdend met de duivel over het lichaam van Mozes, nog geen scheldend oordeel tegen hem durfde uit te spreken, maar zei: 'De Heer berispt u'.

Mozes stierf, zoals wij weten, en de Heer begroef hem, en niemand weet tot op heden van zijn graf. Met de sterke neiging tot afgoderij in Israël kan men gemakkelijk begrijpen waarom het graf van hun grote verlosser voor hen verborgen bleef. Satan, zo lijkt het, zou aan het licht moeten brengen wat God had verborgen. Maar zelfs toen had Michaël het niet op zich genomen om een oordeel over hem uit te spreken, maar verwees hij het naar de Heer. Dit hoort ongetwijfeld bij andere getuigenissen, zoals die van het boek Job, die ons verzekeren dat het oordeel over Satan zelf wacht op de tijd waarin de grote kwestie van goed en kwaad zijn definitieve beslechting zal vinden.

In de tussentijd kan Satan zich onder de 'zonen van God' van de engelen begeven en onder het mom van gerechtigheid het volk van God beschuldigen. Hij doet dit nog steeds, en het geduld van God gaat door, en gebruikt dit alles tot zegen voor Zijn volk zelf, en laat de dingen uitwerken tot hun noodzakelijke resultaat zonder ze te verhaasten, zoals ons ongeduld zo graag zou eisen. Wij hebben in het geval van Job het einde van de Heer gezien, en dat het in Zijn wijsheid was om te lijden wat uiteindelijk zou aantonen dat Hij inderdaad buitengewoon barmhartig en teder was. God laat de sikkel erin steken als de akker rijp is, en niet eerder; en wanneer die tijd van

rijpheid aanbreekt, weet alleen Hijzelf. Het is heel anders met hen over wie Judas spreekt.

Zij gaan tekeer tegen dingen waarvan zij niets weten, terwijl zij in de dingen die zij van nature begrijpen, handelen als wezens zonder verstand en zichzelf daardoor bederven; want de mens kan niet worden als een beest zonder zich ver onder het beest te verlagen; en wat bij het beest alleen getuigt van de afwezigheid van een zedelijk element, zal bij de mens getuigen van de aanwezigheid van een onzedelijk element. Judas geeft de hele gang van deze afvalligen: ten eerste, 'zij zijn de weg van Kaïn gegaan.' Kaïn had zijn eigen natuurlijke godsdienst, kende God op zijn manier, was een monotheïst, geen atheïst, noch een ongelovige; wilde God op zijn eigen manier benaderen in die zin dat hij negeerde wat zonde voor Hem is, en kon de vrucht van een door zonde vervloekte aarde, het werk van zijn handen, brengen zonder erkenning van de zonde die de vloek had gewekt, of van het werk van zijn handen dat daardoor werd bezoedeld. Het is de weg van hoevelen die nog steeds geen behoefte hebben aan verzoening, geen geloof in 'een godsdienst van bloed', zoals zij het noemen; die geloven in de onafhankelijke barmhartigheid van God, en ook in zichzelf als eerder het slachtoffer van hun eigen noodzaak dan als de vrije, verantwoordelijke agenten, waarover zij toch spreken.

De kerkelijke dwaling volgt op de natuurlijke dwaling. Zij hebben zich overgegeven aan de dwaling van Bileam voor beloning. Zij kunnen de dingen van God verhandelen, de ware God bezitten en in zekere zin ook profeten van de waarheid worden, terwijl hun hart op hun eigen begeerte is ingesteld. Dit is het kerkelijk kwaad, dat wij in de brieven aan de gemeenten in het boek Openbaring zo'n

grote plaats zullen zien innemen. Judas volgt hen allen verder. Zij zijn 'omgekomen', zegt hij, 'in de verloochening van Korach.' Dit is natuurlijk profetisch. Het is in feite de afval waarin allen zullen eindigen. Individuen kunnen zo ver gegaan zijn. Ongetwijfeld waren er velen in Judas' tijd. Johannes spreekt dus van vele antichristen die van ons zijn uitgegaan, zegt hij, maar niet uit ons waren.

Dit waren slechts individuele anticipaties op het einde, dat wij nu zo dichtbij zien komen, van deze hele klasse. Het is slechts de rijpe vrucht van wat altijd hun karakter is geweest. 'Zij waren niet van ons,' zegt Johannes. De pretentie van christendom hebben zolang het duurt, komt de vijand alleen maar beter uit. Weggegaan zouden zij het lichaam van de christenen onbesmet hebben gelaten door hun aanwezigheid; onder hen gebleven, bleven zij slechts om de rest naar beneden te halen, voor zover het mogelijk was om, helaas, een slecht karakter te geven aan de belijdenis van het christendom in het algemeen. Het is een feit dat, hoewel er individuen uit kunnen zijn gegaan, zij dat als klasse niet hebben gedaan.

Daar waren ze in de christelijke liefdesfeesten, 'gezonken rotsen', zoals Judas ze noemt, klaar om alles tot schipbreuk te brengen; 'samen feestend zonder vrees' voor berisping, verhard door een verschroeid geweten; die hun eigen herders zijn, met alle schijn en alle eigenzinnigheid van dien, in staat om voor zichzelf te zorgen, om hun eigen weide te vinden, zo niet om ook anderen te leiden; 'wolken zonder water', met een belofte, niet de uitvoering, en toch met de dreiging van storm - 'gedragen door winden; herfstbomen', in het seizoen van vrucht, maar zonder vrucht; 'tweemaal dood', nu eens in de natuur, dan weer in de pretentie van wat buiten de

natuur lag; 'bij de wortels opgeraapt', opnieuw uitkijkend naar wat hun natuurlijke bestemming was, die dode wortels die nooit datgene hadden vastgepakt waaruit het geloof putte, om uiteindelijk te worden ontmaskerd voor wat ze waren; 'wilde golven van de zee', met het schuim van hun schande op hen, een wetteloze toestand, die overkookt bij elke controle of berisping; 'dwalende sterren' - meteoren die misschien zelfs voor een moment schitterend zijn, maar plotseling uitgaan, en voor altijd verdwenen zijn, verdwenen in de zwartheid van de duisternis.

Judas vermenigvuldigt metaforen om ons zijn afschuw van dit alles te tonen; en hier was reeds die klasse waarvan Henoch lang geleden had geprofeteerd. Zo grondig had de Geest van God het kwaad voorzien, en met zo'n grote afschuw - de uitbraak van de wil van de mens tegen al het licht, de liefde en de waarheid van God, ingebracht voor zijn bevrijding. Henoch, 'de zevende van Adam' was, zoals wij weten, zelf het type van de hemelse heiligen die vóór de tijd van de grote zondvloed van het oordeel werden verwijderd, en die de geschiedenis van de mens vanaf het begin in het kort afsloot; iemand die, wandelend met God, in staat was de kloof van tijd te overzien die nog tussen hem en datgene waarover hij sprak, zou liggen.

Over deze profeteerde hij: 'Zie, de Heer is gekomen met tienduizenden van zijn heiligen, om over allen een oordeel uit te spreken, en om alle goddelozen van hen te overtuigen van al hun werken van goddeloosheid, die zij goddeloos gewrocht hebben' (hoe herhaalt hij deze bijnamen in de intensiteit van zijn gevoel ten opzichte van hen!), 'en van alle harde dingen, die goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.' Alle andere karakters worden als het ware

samengevoegd in dit, dat het een opstand tegen God is; eindelijk een duidelijke, openlijke opstand, zoals we weten dat het zal zijn wanneer de mens der zonde, de zoon des verderfs, 'zich verheft tegen alles wat God heet of wat aanbeden wordt', en zichzelf in de plaats van God stelt, in weerwil van Hem. Nooit zal de wil van de mens in dit opzicht zo duidelijk naar voren komen als in die dagen dat het oordeel hem treft; en het is van God om het toe te staan dat het naar buiten komt - om de barmhartige betrugeling van het kwaad weg te nemen om het in zijn volle, vreselijke vorm tentoon te stellen, voordat Hij het in het verderf stort dat hem wacht.

De 'heiligen' waarover Henoeh spreekt, kunnen heiligen zijn, of engelen, of beide, zoals ze in feite samen zullen komen. Het zal de plotselinge manifestatie zijn van de onheilige en de heilige tegelijk, en in tegenstelling tot elkaar, De 'heiligen', zo lang miskend en onderdrukt, zullen dan bij de Heilige zijn, die Heer van allen is. Zoals zij met Hem zijn geweest in Zijn lankmoedig geduld, zo zullen zij uiteindelijk met Hem zijn in de rechtvaardige openbaring van Zijn toorn over de goddelozen.

Judas keert terug naar zijn beschrijving van hen: 'Dit zijn murmureerders, klagers.' Hoe zeker een teken van hen die zich van God verwijderen, die of Zijn hand in de dingen niet zien, of anders tegen Zijn hand tekeer gaan; wandelend naar hun eigen begeerten, kunnen zij niet anders, want God is niet met hun begeerten om hen te voorspoedigen; en als Zijn barmhartigheid binnenkomt, moet het zijn om hen te dwarsbomen en teleur te stellen. Deze moeten, omdat zij God uit hun gedachten hebben gelaten, de mens in zich hebben, en zo zullen zij, die het meest onafhankelijk van God zijn,

met hun mond op deze wijze 'grote zwellende woorden van valse pretentie' spreken, de personen van de mensen in bewondering hebben omwille van hun eigen voordeel - slaven vooral, zoals zij zijn, in die onafhankelijkheid waaraan zij zich voordoen. Judas herinnert degenen tot wie hij zich richt eraan dat hij slechts in de lijn ligt van het getuigenis van de apostelen van Christus vóór hem, die nooit hadden opgehouden te waarschuwen dat er aan het einde der tijden spotters zouden zijn, die naar hun eigen goddeloze begeerten wandelen.

Merk op hoe de twee dingen samengaan; hun spottende ongelovigheid is slechts de uitbarsting van het bederf dat in hen schuilt op het moment van hun meest ijverige belijdenis; natuurlijke mensen, die zich afscheiden, als niet in staat zich werkelijk te mengen in het gezelschap van Gods volk. Het lijkt er niet op dat hij precies enige eigengerechtigheid bedoelt, want dit zijn geen Farizeeërs van wie hij spreekt, maar eerder van de Sadduceeër orde, en die apart wandelen, omdat ze tenslotte geen gemeenschappelijke smaak of sympathieën hebben met het volk van de Heer, waar ze nominaal deel van uitmaken; maar het zijn natuurlijke mensen, 'psychische', door de ziel geleide mensen, volgens de betekenis van het woord die we elders hebben gehad, mensen bij wie de instinctieve, eetlustige ziel niet door de Geest wordt bestuurd - 'de Geest niet hebbende', zegt Judas; maar hij spreekt hier niet, zoals we misschien verwachten, over de menselijke geest, maar over de Geest van God.

In feite zijn zij geen christenen: 'Want indien iemand de Geest van Christus niet heeft, is hij geen van Hem.' Maar dit houdt ook verband met het feit dat de geest van de mens weer op zijn juiste plaats komt als de verstandige bestuurder van emoties, affecties en eetlust. Alleen

de gave van de Geest van God brengt hem werkelijk terug op deze plaats, verloren gegaan in de val, maar nu hersteld in een hogere staat dan eerst, met het begrip van God en een geschiktheid voor gemeenschap met Hem die alles te boven gaat wat zelfs de ongevallen Adam had kunnen weten.

Hier wordt dus het volledige verhaal verteld van deze afvalligen, en dit is waar het christendom bedelings gewijs naar toe gaat - afvalligheid. Elke bedeling is op deze manier geëindigd: vóór de zondvloed, zoals het zelf aan ons getuigt; na de zondvloed, toen de wereld in afgoderij verviel en Abraham eruit geroepen moest worden om alleen met God te wandelen; vervolgens, Abrahams zaad in een plaats van speciale gunst bij God gebracht, en verrijkt met een openbaring van Hem om hen te bevrijden van de vloed van het traditionele kwaad, vonden deze, helaas, in hun gevangenschap in Babylon, het einde van het verbond, en werden verstrooid onder de heidenen; enkelen werd toegestaan om terug te keren naar hun land om daar te wachten op de komst van de Messias - in de duidelijke toestand van hen die alles verloren hadden en afhankelijk moesten zijn van goddelijke genade in Hem voor alles wat zij konden weten.

Maar toen Hij kwam, alleen om verworpen en gekruisigd te worden, om overgeleverd te worden in de handen van de heidenen, koos Zijn volk voor zichzelf geen andere koning dan Caesar, en ontving het de vergelding voor hun dwaling die passend was. Nu, helaas, in de visie van de apostel hier, was het einde van het laatste getuigenis dat aan het geloof was toegezegd al gekomen, zo ver weg als het nog zou kunnen zijn wat betreft de uiteindelijke uitkomst, waarin heidenen zowel als Joden, samen deelgenoten van de meest wonderbaarlijke zegen,

het wonder van de eeuwigheid, zich van nature even onbekwaam, even hopeloos als altijd zouden bewijzen. Judas ziet het; maar met standvastige ogen die erboven en voorbij zien, God over alles, en God die uiteindelijk zijn eigen weg gaat, zijn eigen gezegende doelen volbrengt, en geloof dat het voorziet kan ondertussen rusten, gevoed door datgene waar God voor gezorgd heeft, vlees dat standhoudt tot in het eeuwige leven.'

We hebben hetzelfde gezien in de laatste brief van de apostel van de heidenen, in wie de vreugde van de overwinnaar uitbreekt terwijl hij nog op het slagveld is - de vreugde van iemand die 'niet de geest van lafheid heeft ontvangen, maar van kracht en liefde en een gezonde geest'. Dus vermaant Judas ons hier om 'ons op te bouwen op ons allerheiligst geloof' - op alles wat God ons heeft geopenbaard, en waarin de kracht van de waarheid tot heiliging zich kenbaar maakt voor wie het werkelijk ontvangt. Merk op dat het niet slechts een geloof is dat moet worden bewaard, maar een geloof waarop de ziel meer en meer haar opbouw, haar opbouw moet vinden, ver verwijderd van alle stormen, en inderdaad een huis van God, 'de tempel van de levende God', zij in wie de Geest van God woont.

Toch is ook hier het besef van zwakheid, de verzekering van de noodzaak van Hem die alleen kan volstaan. Zo gaat het 'bidden in de Heilige Geest' samen met de opbouw; het gebed, in zijn volle en eigenlijke karakter, is het bewijs van de voorspraak van de Heilige Geest in ons - een gebed dat volgens God zelfs de natuurlijke kennis te boven gaat, in kreunen die niet kunnen worden uitgesproken, maar waarin God niettemin de geest vindt van Iemand die groter is dan de mens. Zo moeten wij ons handhaven in de liefde van God

(in de zekerheid daarvan), die helaas dreigt te verzwakken als wij een tafereel van verderf zien binnenkomen, waar God eindelijk iets voor Zichzelf scheen te hebben, in die Gemeente die Christus heeft liefgehad en waarvoor Hij Zichzelf heeft gegeven, ‘opdat Hij haar zou heiligen en reinigen met het wassen van water door het Woord; opdat Hij haar Zichzelf een heerlijke Gemeente zou presenteren, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks.’

Hoe verschillend is de toestand die het geloof verwacht van de toestand hier, waarvan men alleen maar kan beseffen dat het de werkelijkheid is! Toch blijft de liefde van God, en zal haar weg gaan, de barmhartigheid van Christus brengt ons door naar dat eeuwige leven in al zijn volheid, dat al in ons begonnen is, ondanks onze huidige zwakheid en dat geen macht van de vijand kan uitblussen, hoe zwak die ook lijkt te zijn. Hoe duidelijk wordt deze barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus ten volle gevoeld, als wij beseffen wat wij zijn (mensen, natuurlijk net wat anderen om ons heen zijn)! Maar zo kunnen wij op onze Rots van Toevlucht blijven en ook sommigen helpen uit de opkomende vloed die zovelen wegvoert, ‘een verschil maken’, zoals Judas hier zegt - leren om omstandigheden te onderscheiden die zelfs erg op elkaar lijken en toch ver van elkaar verwijderd kunnen zijn. ‘Sommigen hebben medelijden, anderen redden met vrees, en rukken hen uit het vuur,’ in de aard der dingen die op het punt staan op hen te ontbranden, en met de haat van de met het vlees bevlekte klederen, die slechts de noodzakelijke keerzijde is van de liefde tot God.

Judas sluit af met een lofzang - zeer toepasselijk in overeenstemming met zijn naam, ‘lof’ - een lofzang hoe hoog en plechtig als we staan

temidden van de verwoesting van alles wat kan worden verwoest, het schudden van alles wat kan worden geschud, met het vertrouwen van hen die weten dat God niettemin in staat is ons voor struikelen te behoeden, en ons onberispelijk te stellen in de tegenwoordigheid van zijn heerlijkheid met buitengewone vreugde. Wiens vreugde is dat? Niet alleen de onze, die 'buitengewone vreugde', hoewel wij daarin delen en zij zich in ons weerspiegelt; maar de 'buitengewone vreugde' is de vreugde van de Vader die het verlorene heeft teruggekregen, nu gevonden, de dode, nu weer levend, en Hij laat het hele huis rinkelen met de muziek die eerst in Zijn eigen hart is.

'Aan Hem, de enige God, onze Redder, door Jezus Christus, onze Heer, zij glorie, majesteit, macht en gezag van voor de gehele loop der tijden en nu tot in alle eeuwen!' In het geheel van alle gebeurtenissen vanaf het begin tot in de toekomst, die duidelijk geheel in Zijn handen zijn, blijft Hij steeds dezelfde; Meester, zoals Hij moet en zou moeten zijn; doorlopend werkend, volgens de raad van Zijn eigen wil, voor de vertoning van wat Hijzelf is, opdat allen Hem kennen. Dit is Zijn ware heerlijkheid, die Hij niet verwerft van iets anders, maar die uit Zichzelf straalt, het uitstralen van wat Hij is, voor de volle zegen van de eeuwigheid, wat de nog komende eeuwen op hun beurt ook van Hem mogen ontdekken.

Bron:

4-4 Jude. The Notes from the Numerical Bible. 4 The Catholic Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible42.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor